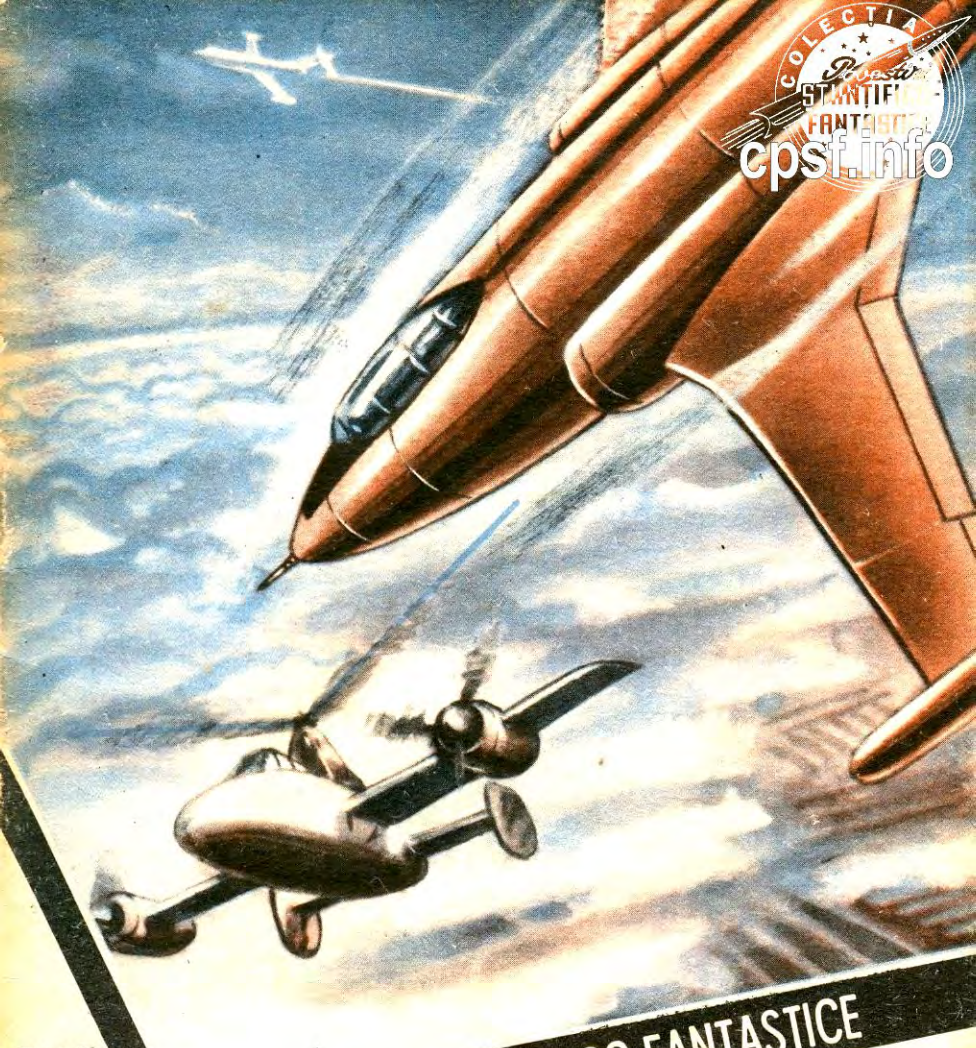

111

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

CRIȘAN FĂGERAȘU

SECRETUL INGINERULUI MUȘAT

★★
★★

EDITATA DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

CRIŞAN FĂGERAŞU

SECRETUL INGINERULUI MUŞAT

* * * *

Colecţia „Povestiri ştiinţifico fantastice"
111

Referent științific: asist. univ. CONSTANTIN ALBU

Dragi cititori,

Vă rugăm să ne scrieți impresiile și observațiile dv. critice cu privire la acest roman și la prezentarea lui grafică.

Adresa noastră este: Colecția „Povestiri științifico-fantastice" a revistei „Știință și tehnică", Casa Scînteii, Piața Scînteii nr. 1, raionul I. V. Stalin, București.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE INAPOIAZĂ

★

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE NU SE IAU ÎN CONSIDERAȚIE

Coperta-desen: AUREL BUICULESCU

(Urmare din numărul trecut)

Rezumatul capitolelor precedente

Din Torida — o mare țară capitalistă — un inginer romîn, Grigore Mușat, încearcă în 1965 să se întoarcă cu familia sa în patrie. Mușat a descoperit o „pînză vie" care se înmulțește singură. Dar două concerne — cel al lui Rockepont, care are societatea „Textinghouse", și cel al lui Orsini, cu trustul „Wessemer", — au trimis cu avioane mii de agenți să-l prindă. Mușat, însoțit de familie, de un compatriot, Traian Cristea, și de oamenii de încredere ai acestuia, a stat ascuns la o vilă a lui Rockepont, dar află că ascunzătoarea i-a fost reperată de un agent.

77

Omul auzise la microfon cuvintele lui Puiu și, prevenit, pînă ce Cristea să facă vreo mișcare, se repezise în jos pe scări, fugind ca fulgerul din vilă.

Acum, cadavrul lui zăcea cu fața în jos, la vreo sută de pași de vilă, cit izbutise să fugă.

— Păcat, zise Cristea. Mai bine l-am fi prins de viu, să știm ce-i cu el. Dar nu se putea: mi-a împușcat un om în braț, și băieții l-au ciuruit imediat.

Se aplecă iute:

— Firește! N-are nici un act. E de-al lui Wessemer-Bigellow.

— De unde știi că nu-i de-al lui Rockepont?

Cristea își ridică fața către Mușat și zîmbi, stăpînit:

— Nu era Rockepont să-și strecoare un om izolat în propria lui vilă! Billy, dă drumul iute la motoarele helicopterelor.

Se întoarse către Mușat:

— O să le punem în funcție pe amîndouă. Noroc că n-aveți bagaje. Adu-ți imediat familia, plecăm.

— Unde? De ce? întrebă Mușat buimăcit.

— Dacă au avut un agent aici — și-ai văzut că instalase și microfoane — deci au auzit ce s-a întîmplat, înseamnă că într-o oră, cel mult în două, vor fi aici în păr. N-avem forțe să le rezistăm.

— Şi atunci?

— Cel mai bine ar fi fost să putem trece graniţa. Dar nu-i nimic pregătit: ne-am lăsa prinşi fără rost. Mai bine mergem în uzinele de la Blacktown. Acolo muncitorii vor putea să ne ascundă.

Cristea se opri brusc şi îi puse lui Muşat mîinile pe umeri, uitîndu-se adînc în ochii lui:

— Muşat, spuse el cu o voce tremurîndă de emoţie, să privim adevărul în faţă. Dumneata şi familia sînteţi cunoscuţi. Voi face tot ce e omeneşte posibil să te scap, şi mii de muncitori mă vor ajuta. Dar eşti prea cunoscut, sînt haite prea mari pe urmele d-tale: s-ar putea să vă prindă.

Marieta Muşat, chemată de un om, se îmbrăcase, iar acum traversa pajiştea, cu copiii de mînă, îndreptîndu-se spre unul dintre helicopterele scoase din garaj. Muşat o urmări din ochi cu o privire absentă.

— Sînt sigur, urmă Cristea, că vei prefera să duci taina în mormînt decît s-o laşi încuiată în saféul capitaliştilor. E însă păcat, pentru că ţara şi omenirea ar fi putut să aibă foloase uriaşe de pe urma ei.

Muşat îşi coborî privirile.

Cristea îl strînse şi mai tare de umeri:

— Uită-te în ochii mei! Avem vreo oră, pot lua contact cu comitetul revoluţionar de acolo. Intr-o oră, dumneata ai timp să instruieşti doi-trei oameni de încredere, să le explici invenţia, să creezi în faţa lor pînza. Ai toată aparatura, iar comitetul revoluţionar îţi va asigura liniştea necesară. Înseamnă că doi-trei oameni, pe care ei nu-i cunosc, vor fi în posesia secretului. Şi din doi sau trei, măcar unul va ajunge în Romînia, în China, în Kamciatka, undeva pe pămîntul nostru. Şi...

— Am înţeles, spuse simplu Muşat. De acord.

Se îndreptară în fugă spre helicopter.

— Bill! se adresă Cristea omului care aştepta alături de helicopter. Unde este Eric?

— Nu ştiu.

— Dar Hawkes?

— Nu ştiu.

— Tocmai acum şi-au găsit să lipsească! Ascultă, Bill: cheamă-l pe unul dintre ei să conducă helicopterul cu familia domnului Muşat. Eu cu doi oameni şi cu domnul Muşat mergem în ăstălalt helicopter.

Muşat izbucni:

— Nu mă mai despart de-ai mei orice-ar fi! Dacă-i nevoie, rămînem toţi aici, sînt gata să mor aici!

Cristea îi explică răbdător că prudenţa şi zeci de alte raţiuni impuneau aceasta, şi că Muşat proceda ca un sentimental, dar inginerul nu vru să audă nimic. Pînă la urmă, Cristea fu nevoit să cedeze.

— Bill! spuse el cu energie. Băiete, tovarăşe, ia oamenii şi faceţi orice ştiţi să mi-i zăpăciţi pe cei de la serviciul special. Helicopterul doi să fugă spre graniţă, să se lase doborît. Pilotul să sară cu paraşuta şi să lase maşina singură în mers. Tu cu încă un băiat vorbiţi acolo în odaie, ca şi cum n-aţi şti că e acolo un microfon, spuneţi că noi am plecat spre Otlonto. Douăzeci de oameni să se retragă, cu vîlvă mare, pe Piscul de Aur: ajungeţi acolo într-o jumătate de oră, vă fortificaţi, angajaţi lupta, vă tocmiţi, vă predaţi, faceţi ce ştiţi ca să cîştigăm noi timp. Alţi douăzeci să fugă cu maşinile la Pălăria Indianului. Faceţi,

spuse el, şi-şi căută vorbele, faceţi orice jertfă revoluţionară... Mă-nţelegi, Bill, nu ?

Cel care răspundea la numele de Bill, un american cu faţa rotundă şi cu o mustaţă blondă căzută peste gură, dădu din cap că a înţeles şi se repezi brusc la Muşat. Părea că refuzul inginerului de a se despărţi, măcar o clipă, de familie, îl impresionase. Il îmbrăţişă pe inginer, îl sărută ca pe un vechi prieten, deşi nu-şi vorbiseră decît o singură dată, iar ochii lui Muşat — un om care suferise atita fără să poată avea alinarea plînsului — slobozîră, în sfîrşit, două lacrimi.

— Tovarăşe, zise inginerul.

Fu singurul cuvînt rostit, după care strînse cu putere mîna americanului.

Cristea privi puţin mirat această efuziune, apoi bătu cu palma umărul lui Bill şi, strigînd „Bravo, Bill !", sări în helicopter, unde se şi aşezaseră Marieta cu copiii. Muşat, deşi mai uşor decît el, se căţără anevoie pînă la scaunul său. În ultima clipă, cînd să închidă uşa, se auzi un lătrat, şi Tex pătrunse ca o vijelie înăuntru.

— Nu se poate, e un furt, protestă Muşat, ăsta-i cîinele lui Rockepont.

Dar Tex, auzind acest nume, lătră cu atita indignare încît îi emoţionă pe toţi.

— Parcă helicopterul al cui e ? spuse Cristea şi dezlănţui deodată puternicele motoare.

78

Helicopterul se ridică în diagonală. Muşat privea ca hipnotizat mîinile şi picioarele lui Cristea. Zgomotul motoarelor se auzea puternic, deşi exista o izolare acustică destul de bună. Prin materialul transparent din care era alcătuit corpul helicopterului, Puiu văzu fără teamă, cum se cască sub picioarele lui un gol imens ; curînd, vila Rockepont se zări ca o jucărie, iar valurile mării parcă încetară să se mişte : arăta acum ca o oglindă de plumb, grosolan modelată.

O smucitură şi Muşat simţi deodată un gol în stomac : zgomotul încetase, rotoarele elicopterului se înţepeniseră subit. Se auzi un fluier parcă îndepărtat, şi deodată cuşca de sticlă se smuci înainte.

Cristea îşi întoarse capul şi zîmbi liniştitor :

— E convertibil. Rotoarele nu se mai învîrtesc, stau fix, au devenit aripi : acum au intrat în funcţie motoarele cu reacţie.

Pasagerii nu răspunseră, ameţiţi cu toţii. Doar Tex gemu cîteva clipe, încetişor. Cristea stătea singur pe banca-fotoliu de două persoane din faţă şi, cu pipa stinsă între dinţi, manevra netulburat marea maşină. La spatele lui, pe a doua bancă, stătea Muşat cu Roxana, iar în fund, Marieta cu Puiu. Tex refuza încă să-şi aleagă un loc precis.

— Alo, alo, comitetul revoluţionar ! vorbi Cristea în microfon. Ne îndreptăm spre voi. Pregătiţi-vă. Wess sau S.S. ne-au prins urma. Într-o oră vor fi aici. Se aude ?

— Te auzim perfect, tovarăşe, răsună o voce.

Tex începu să latre frenetic.

— Taci, prostule ! îi spuse Cristea. Ce te sperii aşa ? E un radio ca orice radio ! Din cauza ta nu putem să vorbim...

Marieta, deşi nu prea iubea cîinii, îl prinse de bot, iar Puiu îi trase cîteva. Muşat avea senzaţia că visează. Abia acum zece minute, omul de pe banca-fotoliu, privindu-l îndurerat în ochi, îi vestise moartea, iar acum parcă erau într-o excursie, cu căţelul după ei.

— Vorbeşte, tovarăşe! răsună vocea.

Tex gemu, înciudat, iar Cristea spuse:

— Facem tururi vreun sfert de ceas: în caz că au agenţi prin jur, să nu ştie precis direcţia pe care am luat-o. Pregătiţi laboratoarele, să fie pustii. La nevoie, faceţi grevă. Să se afle acolo, la laborator, doar cinci oameni, pricepuţi şi de perfectă incredere. E de cea mai mare importanţă.

Glasul său căpătase un accent dramatic.

— S-a făcut, răspunse vocea.

Cristea închise contactul, şi abia atunci în Muşat, căruia îi revenise curajul şi buna dispoziţie, se trezi din nou omul de ştiinţă.

— Mai explică-mi o dată cum funcţionează drăcovenia asta de helicopter, îi strigă el lui Cristea.

Celălalt se răsuci, mirat:

— Încă o dată?! Păi nu ţi-am mai explicat niciodată!

Muşat tresări surprins, apoi începu să rîdă:

— Vorbesc cu tine în gînd, eroule de roman! Te admiram, îţi spuneam: „Şi la helicopter te pricepi?" Iar tu te-ai intors şi mi-ai răspuns modest: „Nu-i chiar atît de complicat" şi mi s-a părut că îmi explici sistemul de funcţionare. Sînt emoţionat, sînt zăpăcit.

Cristea îi aruncă o privire compătimitoare, şi totodată parcă de încurajare.

— Stai liniştit. Incearcă să dormi...

Dar pentru că un creier ca al lui Muşat era mai liniştit cînd se concentra asupra unei probleme tehnice, Cristea, mînînd maşina în volute largi, începu să-i demonstreze arta de pilot. Pe banca cea mai din spate, Marieta Muşat, animată de un interes inexplicabil pentru o femeie liniştită ca ea, încerca din cînd în cînd să se ridice în picioare, sprijinindu-se cu mîinile de tăblia băncii din faţă, urmărind cu ochii ei albaştri blînzi discuţia celor doi bărbaţi.

Munţi de piatră cenuşie şi cărămizie se repeziră în helicopter, sau, cum îi spunea Cristea, în aerogirul convertibil.

— Piscul ăsta se cheamă „Pălăria Indianului", lămuri el. Nu ştiu de ce: nu-mi amintesc ca indienii să fi purtat pălărie.

— Extraordinar aparat! exclama mereu Muşat. Cum coteşti? Cum îi măreşti viteza? Cum opreşte? Spune-mi, te rog, e adevărat că la un helicopter, în cădere, elicea se învirteşte de la sine, atenuînd căderea, chiar dacă motorul e stins?

— Nu se cheamă elice, ci rotor. Da, în anumite condiţii — şi Cristea începu să-i explice.

— Straşnic aparat! Spune-mi, întrebă inginerul deodată, mai există multe tipuri din astea?

Cristea tresări, ca şi cînd şi-ar fi amintit de ceva. Învîrti butonul aparatului de radio de la cifra 69 la 30.

— Alo, doi! alo, doi! strigă el. Ai decolat?

Nici un răspuns.

— Sînt ingrijorat, îi mărturisi el inginerului. Ai fost de faţă cînd i-am spus lui Bill să pună un pilot la al doilea helicopter. Să le fi fost frică?... Nu ştiu ce să cred...

— Alo, alo, doi! strigă el. Doi, doi!

Răspunsul — dacă răspuns era — țîșni cu totul neașteptat. Răsunase un mieunat de pisică. Tex vru să latre, dar se răzgîndi și căscă obosit: i se făcuse somn.

Cristea privi mirat spre inginer.

— Or fi paraziți... Totuși era un miorlăit. Alo, doi, doi, doi! strigă el. Doi, comunică-mi poziția!

De data asta, nu mai era nici o îndoială: se auzi, distinct, cum mieuna o pisică.

— Nu-mi miroase a bine... mormăi Cristea, mai mult pentru el.

Mută butonul la 69:

— Alo, alo, comitetul revoluționar!

— Te ascult, tovarășe unu! De data asta se auzi altă voce. Cristea însă nu păru neliniștit: probabil că îi era cunoscut și acest glas.

— Nu știu ce s-a întîmplat cu doi. Luați măsuri urgente de interceptare a lui Wess.

— Fii liniștit, s-au luat. Căutăm să creăm un puternic baraj de avioane. Laboratorul e pregătit. Vă așteaptă tovarăși de încredere. Într-un sfert de oră veți fi acolo? Cît va dura experiența? Vrem să știm dacă putem ține bandiții în loc sau să-i inducem în eroare.

Cristea se întoarse întrebător spre Mușat.

Acesta șovăi înainte de a răspunde. Ieșiseră din munți, marea nu se mai vedea, zburau deasupra unui deșert, și Cristea coborîse nava la mică înălțime, să fie mai greu de reperat.

— Pentru producerea unei bucăți de pînză, spuse în sfîrșit inginerul am nevoie de două săptămîni. Ca să arăt tehnica, fără să aștept răstimpurile în care natura trebuie lăsată să lucreze, vreo două-trei ore.

— Alo, ai auzit? Două-trei ore! Poți asigura protecția noastră în timpul ăsta?

— Nici o grijă, făcu vocea. Trei avioane de-ale lor au patrulat în dreptul fabricii, credeau că mergeți într-acolo. Acum au plecat. Probabil își închipuie că ați șters-o spre graniță. Drumul către fabrică e liber. Porniți-o spre laborator, tovarășe!

Cristea făcu iute cîteva manevre, motoarele cu reacție se stinseră, aripile redeveniseră rotoare: helicopterul se întoarse cu 180 de grade, pornind îndărăt. Din nou se dezlănțuiră reactoarele, iar dunele de nisip, care se deosebiseră limpede, acum, pe măsură ce creștea viteza navei, păreau tot mai netede, pînă deveniră o întindere plată, galbenă, fără sfîrșit.

Ca și Tex, copiii adormiseră. Cristea conducea acum concentrat, privind în toate direcțiile, consultîndu-și radarul; după toate semnele, vestea despre cele trei avioane îl făcuse să-și piardă cheful de vorbă. Mușat nu mai cerea explicații despre conducerea avionului. Stătea așa, cu ochii în gol, ca hipnotizat. Marieta Mușat îl bătu pe umăr. El se întoarse și ridică din umeri, ca un om care ar vrea să se dezvinovățească. În ochii ei blînzi, albaștri, se aprinse o lumină ciudată, poruncitoare. Mușat zîmbi, stingherit. Părea mult mai șovăitor decît în ziua cînd plecase de acasă hotărît să răzbească la consulatul romîn. Simți din nou mîna soției sale cum i se încleștează pe umăr. Se scărpină în cap, apoi își vîrî mîna în buzunar, scoase, de țeavă, un revolver și, după ce oftase cu un aer plictisit, izbi deodată cu patul armei, scurt și cu multă putere, în capul lui Cristea.

Copiii nu se treziseră. Mușat, slăbuț, se opinti în masivul corp fără cunoștință al lui Cristea și îl împinse anevoie alături, pe bancă, eliberînd locul pilotului.

— Leagă-l iute, Marieto! la cureaua lui Tex.

— Mai trage-i una, să nu se trezească! îl îndemnă Marieta și se duse să ia cureaua.

Puiu, simțind că se umblă la lessa cățelului, se trezi și privi în jur.

— Ce face tăticu? Conduce în locul lui nenea Traian? Nenea a adormit?

— Nenea nu e nenea... E un... un imperialist!

Mușat mută butonul de radio la 30.

— Alo, doi? Aici Mușat, alo, doi!

— S-a făcut? întrebă vesel vocea lui „doi".

— Mda, zise Mușat. Nu știu cum naiba să-l legăm, că trebuie să țin afurisitele astea de manete. Ca să nu se trezească, o să-l pocnim, ca un cuc de ceas, la fiecare sfert de oră.

— Comunică-mi poziția! ceru „doi".

— Dar cine naiba mai știe ce poziție-i asta? protestă Mușat furios. Avionul ăsta zboară prea repede!

— În stînga de tot e un buton mic roșu. Apasă pe el, și aparatul o să-mi comunice automat poziția.

La orizont, se ivi o linie subțire: munții.

— Mămico, lasă cureaua lui Tex! protestă Puiu. Vrei să-l legi pe imperialist? De ce nu-mi spui mie? Ia sîrma asta! și scoase din buzunar mai întîi un mosor fără ață, apoi un revolver mic de lemn și, de la fund de tot, un ghem mic de sîrmă.

Pînă la urmă, cu regret, Puiu trebui să se despartă și de cureaua lui Tex, ba și de propria lui curea de la pantaloni și de o hăinuță. După cîteva minute, Cristea stătea legat burduf, în sîrmă, curele și fîșii de stofă; de spatele băncii din fund fusese atașată o lopată, iar după coada lopeții era petrecută o bucată de sîrmă care încercuia gîtul lui Cristea.

Avionul începu să se clatine periculos: se apropiau munții, și Mușat încerca să modifice înălțimea navei. Zguduielile deveneau alarmante. Cîinele începu să urle, iar copiii se încleștau speriați de bănci. Marieta, ținîndu-se să nu cadă, se apropie de Mușat.

— Grig, nu cu pedala aia! Ai înțeles greșit, am fost și eu atentă cînd îți explica asta!

— Întotdeauna mă contrazici, bombăni Mușat. Căuta să dea cuvintelor aspectul unei dispute conjugale obișnuite, dar sudoarea îi curgea șiroaie pe frunte: Pălăria Indianului se apropia cu repeziciune de mica navă aeriană.

— Să-l trezim pe Cristea! spuse Marieta. Cred că n-are poftă să moară împreună cu noi.

Dar nu mai era timp, și, dealtminteri, frumosul păr alb al lui Cristea, năclăit de sînge, arăta că omul nu se va trezi chiar atît de ușor.

Cu un țipăt de spaimă, soția lui Mușat trase de manșa pe care o ținea soțul ei. Avionul făcu o bucală dezordonată, se întoarse cu spatele la Pălăria Indianului și începu să cadă în zbor planat, cu motoarele stinse, brusc: pămîntul gonea în sus, înspre ei.

80

— Hei, doi! strigă Mușat, s-au stins reactoarele, nu mai știu cum să dau drumul la elice, s-o dețepenesc.

— Rotor! sună prompt răspunsul, rotor! scrie cu litere de-o șchioapă în fața ta, în mijloc, trage de manetă!

Trase cu atita putere încit credea că va rămine cu maneta în mină. Zborul planat se întrerupse, și deasupra navei începu să fîlfîie ceva. Mușat se uită în sus și, cu un oftat de ușurare, văzu că aripa a redevenit rotor și, fără să fie acționată de motoare, se învîrtește, atenuînd căderea navei.

Abia acum soția lui Mușat, zguduită, își îngădui să plîngă — de emoție. Copiii erau însă speriați. Imediat, Mușat observă că mișcările helicopterului erau încă foarte dezordonate: căderea era mult prea rapidă ca să se termine cu bine.

81

— Alo, alo, doi! strigă Mușat. Cădem. Nu știu de ce s-au oprit motoarele astea.

În loc de răspunsul așteptat, se auziră pocnete, bubuituri; se vede că „doi" trecea prin momente grele.

Mușat încercă febril diferite manete de comandă. Helicopterul continua să cadă, în ciuda fîlfîirii încete a rotorului.

Se auzi un geamăt:

— Dă-i gaz! Butonul al treilea!

Mușat își întoarse capul:

— A, te-ai trezit? Să nu mă înșeli: murim cu toții!

— Apasă, apasă odată! răcni omul cu desperare.

Mai aveau cîteva sute de metri pînă la pămînt. Totuși Mușat, palid de emoție, nu se grăbi. Se uită adînc în ochii celuilalt și nu văzu în ei decît o imensă spaimă de moarte.

— Degeaba, Cristeo, sau cum te-o fi chemînd, spuse el liniștit. N-ai stofă... Ai fost calm doar atîta cît erai stăpîn pe situație...

Era o bătălie a nervilor. Dacă manevra indicată de Cristea era menită să-l ducă pe toți la moarte, Mușat voia ca măcar s-o execute în ultimul moment: să-l lase pe Cristea cuprins de convulsiile groazei, să-l facă să vadă moartea cu ochii, să-i lase pînă în ultima clipă timpul de a se răzgîndi.

Marieta, cu ochii măriți de spaimă, pîndea și ea expresia de pe chipul celui legat.

Și abia atunci cînd gura celuilalt se căscă de groază, abia atunci cînd aparatul căzuse atît de mult, încît se auzea fîșîitul pe care-l făcea nisipul de pe sol, ridicat de vînt și izbit de navă — abia atunci Mușat apăsă pe butonul care avea să aducă moartea sau salvarea.

82

Erau înghesuiți în trupurile burduhănoase ale avioanelor de transport B 65 și își fumau ultima țigară înainte de aruncare.

— Încă nu m-am aruncat în munți, spuse un flăcău zdravăn și negricios. De ce ne-o fi trimițînd serviciul secret tocmai aici?

Un bărbat înalt, roşcat, cu falca pătrată, se răsti :

— Ai răbdare, Marton ! Fiecare lucru la vremea lui.

În faţă, cei doi piloţi conduceau calm gigantul aerian, avînd grijă să-l coordoneze în formaţie cu celelalte B 65.

Deodată, în dreptul avionului din stînga se văzu o sclipire.

— A lansat racheta ! zise unul din piloţi. S-o fi descărcat de la sine ?

— Atenţie ! răsună în cască vocea comandantului. Se apropie nişte vînători suspecţi. Pregătiţi-vă de atac !

Bătălia fu scurtă şi crîncenă.

Cerul se cutremură de bubuitul rachetelor aeriene încărcate cu explozivi de mare forţă.

Bombardierele, încolţite, îşi lepădaseră oamenii, 145 de oameni. Zeci de paraşute umplură văzduhul. Printre ele, vînătorii măturau aerul cu rafale lungi : un paraşutist fu despicat în două de rafalele unei mitraliere, şi paraşuta continuă să coboare numai cu jumătatea de sus a trupului. Avioanele cădeau în vîlvătăi. La scurtă distanţă de această bătălie, un aerogir convertibil zbura razant, cu pîntecele aproape lipit de sol. O explozie apropiată îl făcu să se clatine. Avionul mai goni cîteva minute şi se opri brusc la marginea unei pădurici.

83

Motorul elicopterului lui Muşat pornise, maşina lua lin înălţimea deasupra întinderii galbene a deşertului.

Cristea răsufla greu, încă agitat de spaima prin care trecuse.

— Era să ne sfărîmăm. Înţelege-mă, Muşat, am interesul să scap cu viaţă !

Îi explică apoi lui Muşat cum să pună în funcţie motoarele cu reacţie, oprind rotoarele. Iar cînd zgomotul rotoarelor se stinse, Cristea începu deodată, pe neaşteptate, să urle :

— Şefule, ajutor ! Ajutor ! M-au lovit ! Sînt legat ! Ne aflăm deasupra deşertului !

— Te-ai prostit, îi spuse Muşat după ce-l lăsă să ţipe de cîteva ori. Nu vezi că aparatul e potrivit la 30 ? Şeful tău are altă lungime de undă ! Dar în orice caz mi-ai dat o idee. Marieto, să-i punem un căluş.

— Muşat, ascultă-mă ! vorbi celălalt febril. De omorît, n-o să mă omori, nu ai tu inima asta. De scăpat n-ai să scapi : graniţa e închisă, şi Rockepont e atotputernic. Afacerea se mai poate termina cu bine pentru tine şi ai tăi. Pe cînd altfel, şeful, îngrijorat că nu mai sosim la Blacktown, o să mă cheme prin radio. Şi cînd o să vadă că nu-i răspund, o să înţeleagă imediat situaţia. Şi atunci... — zău, Muşat, dă-te bătut !

— Scuză-mă că te întrerup, zise Muşat, dar trebuie să-ţi pun căluşul.

— Îţi vorbesc şi în propriul meu interes ! Cînd ei o să cheme şi o să vadă că nu le răspund, s-ar putea să hotărască doborîrea avionului. De tine nu mi-e frică, dar de ei...

— Înfundă-i-l mai adînc ! spuse Muşat.

— Alo, unu ! răsună imperios o voce.

Muşat şi soţia lui se priviră speriaţi.

— Alo, unu, răspunde ! Aici e doi !

Răsuflară uşuraţi şi inginerul spuse:
— Te-am chemat adineaurea, nu răspundeai.
— M-am trezit în vecinătatea unei bătălii teribile, a trebuit să aterizez. Cred că s-au bătut bombardierele serviciului secret cu vînătorii trimişi de Rockepont! Ascultă, Muşat, toate avioanele din lume se îngrămădesc aici! Graniţa nu poate fi trecută. Porneşte-o iute spre mare, cît mai in larg, acolo n-o să te caute. Nu te gîndi la combustibil: mai ai pentru două ore. Semnalizează poziţia! Eu aştept să se liniştească cerul şi decolez în direcţia ta. Sper să te prind iute. Fii atent...

Şi astfel, sfătuit de la depărtare, Muşat, fără să mai treacă munţii îndărăt, zbură de-a lungul lor, spre locul unde pistele stîncoase aveau să formeze o peninsulă.

Deodată în cabină răsună o voce:
— Alo, alo, tovarăşe unu! Mă auzi? Aici comitetul revoluţionar!
Momentul temut sosise. Muşat privi în jur, căutînd o soluţie.

84

La Otlonto, generalul Bigellow, aflînd noutăţile, păli de mînie.
— Patru bombardiere distruse! E prima oară în istoria acestei ţări cînd propriile noastre avioane sînt atacate. Asta numai Rockepont a putut s-o facă!
— Mulţumesc de informaţie! — şi Orsini zîmbi plin de ironie. Dacă nu-mi spuneai că-i mîna lui Rockepont, n-aş fi ghicit niciodată.
— O să-l coste scump! şuieră Bigellow ridicîndu-şi pumnul. 145 de oameni! O parte au mai apucat să sară cu paraşutele, dar cine răspunde pentru morţi? De data asta lui Rockie i s-a înfundat.
Orsini rîse dispreţuitor.
— Turboreactoarele „inamice" erau vînători ai forţelor armate. O să se scuze că a fost un defect al radarului, că li s-a semnalizat că-i un atac aerian sovietic — una din balivernele obişnuite ale istericilor de la Aviaţie! Să fii mulţumit că n-au scăpat la iuţeală şi vreo bombă atomică.
— O să vorbesc imediat cu ministrul Aviaţiei! urlă Bigellow, apucîndu-şi în mîini capul bandajat. O să trimitem zeci de escadrile!
Orsini se sculă şi-l opri fără grabă, apucîndu-l de braţ:
— Nu-ţi dă de gîndit forţa grozavă pe care ne-a opus-o Rockepont? Il are pe romîn în mîinile lui, putea să-l ascundă şi să ne lase să venim cu o sută de bombardiere, tot nu l-am fi găsit!
— A vrut să izbească în serviciul secret! spuse generalul îndurerat.
— Te înşeli. Nu face el gesturi atît de necugetate. Dacă s-a temut atît de noi, înseamnă că-l are pe romîn într-un loc unde-i lesne de găsit.
— Ei şi ce? L-ar fi ascuns şi gata.
— N-ai înţeles nimic. Pune-te în situaţia lui Muşat. Ştie că sîntem pe urmele lui. Nu e sigur dacă va putea scăpa sau nu. E un, cum să spun? un patriot, vrea să trimită invenţia in ţara lui. „Dacă eu mor — se gîndeşte el — măcar să ajungă altul acolo cu secretul pînzei vii!" Nimic mai logic. Are alături de el pe romînul acela, Cristea. Fie că-i vorba de un agent al lui Rockepont travestit in comunist, fie că-i vorba de un comunist adevărat, probabil că Rockepont a aflat sau

bănuiește esențialul: că în orele ce urmează, Mușat va destăinui altora secretul invenției. Cu tortură nu poate obține nimic de la el: deci cel mai bun lucru este să-l pîndească, să capete secretul de la Cristea sau să aibă oameni de față — cum am avut noi un agent cu microfoane. Bigellow, să nu-mi spui pe nume dacă inginerul acela fanatic nu-i prin vreun laborator din Blacktown făcînd o demonstrație a invenției sale. Altfel nu se explică de ce Rockepont s-a înverșunat atîta să ne oprească.

Bigellow, care se plimbase mereu ca un leu în cușcă, se opri deodată, aproape convins de logica celuilalt. Orsini își miji ochii catifelați:

— Nu-ți dai seama că metodelor noastre grosolane, Rockepont le-a opus procedee rafinate, singurele în stare să aducă inginerul pe calea destăinuirilor? Unicul nostru succes în această afacere a fost momentul cînd, fără vîlvă, am strecurat un agent — unul singur! nu o armată gălăgioasă... — în podul vilei Rockepont!

— Am înțeles, spuse Bigellow. Să trimit o echipă restrînsă în laboratoarele din Blacktown; de preferință tipi care au mai lucrat printre comuniști.

— Asta-i tot?

Și, cum Bigellow nu răspundea, Orsini îl ținti cu degetul:

— Trebuie să învățăm de la Rockepont. Discreție îmbinată cu gălăgie. Dacă, o să vadă că nu trimitem alte echipe pentru capturarea romînului, o să presupună că i-am ghicit manevra. Așadar, trimite cu tam-tam cîteva zeci de avioane: să se bată cît vor, iar în timpul ăsta oamenii noștri să pătrundă în laboratoarele Blacktownului. N-am însă încredere în nătîngii tăi de la serviciul secret: de laboratoare am eu grijă, am acolo oamenii mei.

Generalul dădu să plece.

— Incă ceva! îl opri Orsini. De unde a aflat Rockepont că trimitem mai multe B 65 încărcate cu oameni? Parcă mi-ai povestit odată că șeful serviciului Balcani e omul lui. Nu crezi că a venit vremea să i se întîmple un accident? Și nu uita să-i faci onorurile cuvenite: doar a căzut în lupta cu dușmanul.

85

Rockepont intră în biroul unde se afla postul de radioemisie.

— A mai chemat Trifan? întrebă el.

Omul de la microfoane negă din cap.

Rockepont îi luă locul și spuse:

— Alo, alo, tovarășe unu. Mă auzi? Aici comitetul revoluționar. Se aude?... Răspunde o dată!

Răspunsul izbucni deodată, neașteptat: un lătrat furios. Și, de sub lătrat, o voce indistinctă răspunse „da".

— Nu te aud bine!

Ca și cînd lui i s-ar fi adresat aceste cuvinte, Tex lătră din nou, fără a-și îmbunătăți dicțiunea.

— E javra aia a administratorului, mormăi Rockepont privind cam jenat către omul care-i ținuse locul, șeful rețelei sale de luptă. I-am spus că n-am nevoie de microbi de cîine, și de atunci îl ține pe ascuns.

Potaia știe că mi-e antipatică, și de cîte ori îmi aude glasul începe să latre.

— Alo, strigă el afectînd îngrijorare, tovarășe unu, tovarășe Cristea, nu te aud, s-a întîmplat ceva?

— E-n regulă, se auzi o voce printre lătrături.

Rockepont se strîmbă înciudat. După ce se consultă cu specialistul de lîngă el, vorbi în microfon plin de emfază:

— Tovarășe unu, atitudinea dumitale e nedemnă de un revoluționar. Intr-o misiune de mare cinste și răspundere, dumneata manifești o atitudine mic-burgheză luînd cățeii pe bordul unei nave de luptă. Fiecare secundă ne e prețioasă pentru viața tovarășului Mușat. La nevoie, aruncă animalul peste bord. Comitetul revoluționar îți adresează un serios avertisment. Așteptăm un minut.

Acoperind microfonul cu mîna, se întoarse spre specialistul de lîngă el:

— Incă puțin și o să vorbesc ca ei. Are de furcă Trifan cu romînii lui: auzi idee, să ia cîinele! Sentimentali...

Dezveli microfonul:

— Alo, Cristea, spune-mi, de ce întîrziați? Drumul spre uzină e liber. Banditii, din greșeală, s-au încăierat între ei. Vă așteptăm, tovarăși!

— Ne-a încurcat bătălia aeriană! se auzi vocea lui Cristea. Pornim acum spre Blacktown.

Rockepont îl privi întrebător pe șeful rețelei sale de luptă.

— Am impresia că releul nu funcționează bine, spuse el. De la ei, pînă aici în Otlonto, e distanță. Totuși, adineaurea, retransmiterea se auzea destul de clar.

Din nou în microfon:

— Alo, tovarășe unu, dar ce ai? Te simți prost cumva? De ce vorbești atît de sugrumat?

În helicopter, Cristea, avînd în dreptul inimii țeava revolverului lui Mușat și strîns la nodul lui Adam de sîrma care-i fusese petrecută peste gît, se căzni să mimeze mirarea:

— Eu, sugrumat? Nu, tovarășe!

Mușat își lipi buzele de urechea lui:

— Ne-a fost lovită antena...

Cristea-Trifan repetă fidel cuvintele.

— Cît mai aveți pînă aici, în Blacktown? întrebă Rockepont. Laboratorul e pregătit. Să vă trimitem avioane de escortare?

— Nu-i nevoie. Nu se mai văd avioane. În cincisprezece minute vom fi acolo. Suspend emisiunea...

Mușat răsuci iute butonul aparatului de radio, pe urmă își întoarse fața spre „Cristea", străduindu-se să rînjească fioros:

— Imi pare bine că ți-ai schimbat părerea despre mine, spuse el. Te-aș fi împușcat ca pe un cîine. Nu-s de loc atît de blînd pe cît ți se pare. Dacă nu te doare capul destul, întreabă-l pe Bigellow ce lovitură i-am tras. M-am specializat în lovituri la cap. Imi repugnă încă, e drept; dar să trag cu revolverul e mult mai simplu, mai puțin brutal, crede-mă. De altfel, nu uita că am dibuit un agent de lux ca tine; învăț destul de iute meseria asta afurisită...

— Dacă nu eram trădat, nu ai fi aflat nimic! spuse Cristea.

— Alo, unu? se auzi în cabină. Cotește-o zece grade la sud, la stînga adică... în zece minute, cred că ne întîlnim...

Copiii dormeau liniştiţi. Marieta supraveghea mişcările soţului ei, care începuse să se deprindă cu manipularea aparatului, şi în acelaşi timp era atentă ca nu cumva Cristea să se dezlege.

Muşat vorbea; abia acum putea să vorbească sincer cu acest om.

— Te-am bănuit chiar atunci cînd am evadat de la poliţie, spunea inginerul. În ţara asta, după atîtea chinuri, am învăţat să fiu bănuitor! Era ciudată evadarea aceea: un tunel săpat pînă la sediul poliţiei. Nu era poliţia păzită, încercuită? Mi se părea că, fie cu ştirea lui Nostril, fie fără ştirea lui, nu se putea săpa un asemenea tunel cînd abia cu puţin timp înainte un glonte spărsese fereastra lui Nostril. Pe urmă, mi s-a părut suspectă uşurinţa cu care aţi păcălit poliţia, îmbrăcînd uniformele ei. Senzaţia asta am avut-o prima oară cînd am traversat strada, între cordoane de poliţişti. Nu puteam să-i cred atît de proşti, încît, la prima chemare a unui necunoscut în uniformă, să ne lase să ne înfundăm în magazinul acela de cosmetice. Trăiesc de destui ani in ţara asta ca să ştiu că între poliţie şi gangsteri nu-i mare deosebire. Poliţia era pusă la cale de Rockepont, nu-i aşa? Istericalele prefectului păcălit, de care a scris atîtea presa şi care s-au soldat cu demisia lui, erau simplu teatru, nu-i aşa? Probabil că Rockepont l-a plătit împărăteşte ca să se lase păcălit.

Cristea îl confirmă prin tăcerea lui.

— Totuşi aveam ezitări, urmă Muşat. Nu-i cunosc prea bine pe comunişti, totuşi, comitetul ăsta al „romînilor revoluţionari" nu-mi suna a bine. Ştiu că Partidul Comunist din Torida nu-i organizat pe naţionalităţi, cum nu e nici un partid comunist, şi că din această pricină a şi fost acuzat că-i „trădător al rasei albe". Precum vezi, chiar oameni de ştiinţă de felul meu tot ştiu un pic de politică: altfel nu poţi să te descurci în viaţă. Dar momentul cînd am ştiut precis că eşti un provocator a venit mai tîrziu, cînd ai început să-mi spui mereu că „guvernul nostru" se interesează de invenţie, îmi cere formula etc. În primul rînd, ştiam că guvernul romîn nu se ocupă cu organizarea unor „grupe" în alte ţări, neamestecîndu-se în viaţa altora. Apoi, din felul cum conducea Nostril ancheta, mi-am dat seama că cererea mea de repatriere a fost culeasă de pe stradă, unde o scăpasem; n-a ajuns la consulat. De unde, aşadar, să ştie ţara de mine?

— Şi mai era ceva, adăugă Marieta Muşat. Prea zîmbeai mereu prea făceai pe simpaticul, prea umblai numai cu cuvinte mari în gură: aveai ceva care nu ne plăcea.

— Parcă voi, cu plozii voştri şi cu potaia voastră adoptivă, tare simpatici îmi eraţi! Dar din asta nu se miroase un om!

— Ai dreptate, zise Muşat. Dar prea proşti ne credeai; v-aţi lăsat orbiţi de ură, tu şi cu şefii tăi. Arestări, tortură, în asta credeam: ştiam că mă aflu în Torida. Dar restul — evadări romantice etc. etc. — prea erau trase de păr. Aici, banul comandă, deocamdată, şi nu aventuri de-astea. Cum adică: să mă cari la vila lui Rockepont şi eu să nu bănuiesc nimic? Dar pe ce lume crezi că trăim? Nu m-aţi fi ascuns de o mie de ori mai bine în locuinţa modestă a vreunui muncitor de rînd, pierdut între milioane de muncitori? De altfel, nu păreai de loc muncitor. Ce meserie ai?

— Totuşi, zise Cristea cu satisfacţie, fără să-i răspundă la întrebare, totuşi, pînă în ultima clipă mi-ai destăinuit multe lucruri în legătură cu invenţia.

— Aveam nevoie de tine, aveam nevoie să-i ţin liniştiţi pe stăpînii tăi, pînă îmi încropesc un plan de fugă. Nu puteam să-mi iau bocceaua şi s-o pornesc la drum. Uite, cu helicopterul e mult mai bine. Dar fii liniştit: tot ce ţi-am spus cu privire la invenţie sînt generalităţi, bune pentru un articol de popularizare a ştiinţei, dar nu pentru domnii de la „Textinghouse". Principiile generale ale fisiunii nucleului au fost cunoscute multă vreme, dar de aici pînă la bombă, la centrala atomoelectrică sau la reacţiile dirijate a fost un drum. De altminteri, în generalităţile pe care ţi le-am spus, m-am ferit cu grijă să indic metoda generală de obţinere a pînzei vii. Chiar atunci cînd am fost întrerupţi de descoperirea agentului acela din pod... Dar ştii, se întrerupse el, şi atunci te-ai trădat. Mi-ai spus sigur că-i de la „Wessemer"; or, de unde ştiai că nu-i de la „Textinghouse"?

— Ce folos de atîta deşteptăciune, zise Cristea, atunci cînd, în loc să te laşi plătit împărăteşte de Rockepont, fugi acum în întîmpinarea morţii!

Ochii lui Muşat căpătară o strălucire aspră:

— Există lucruri pe care tu nu poţi să le înţelegi. Tu eşti un trădător de ţară...

Cristea se căzni să rîdă:

— Sînt şi trădătorii buni la ceva. Fără trădătorul acela, n-ai fi ştiut cum să fugi acum.

— El nu e trădător, zise cu admiraţie Muşat. El este... el este... Nu-ţi dai seama, Cristeo? Voi aţi inventat povestea unei forţe care nu era nici a lui Textinghouse, nici a lui Wessemer; o forţă curată, puternică, singura în care un om ca mine poate să aibă încredere. El e o parte din forţa aceea. Şi voi aţi pierdut — e sigur că aţi pierdut! — pentru că n-aţi crezut că o asemenea forţă poate într-adevăr să existe şi să vă strice socotelile. Dar ea exista!

— Alo, unu, sînt la spatele tău! răsună o voce.

87

— Aşa!

— Vocea terminase de dat indicaţiile. Cu motorul în mers, helicopterul lui Muşat stătu nemişcat pe loc, ca şi cînd un fir invizibil l-ar fi ţinut suspendat deasupra mării.

Celălalt elicopter se ridică încet pe deasupra. Din corpul său se desprinse o scară. Helicopterul manevra în aşa fel încît capătul de jos al scării să ajungă în dreptul helicopterului lui Muşat.

— N-avem încotro! spuse vocea, ar fi periculos să mergem pe uscat, am indicii că iar încep să mişune pe acolo avioane.

Capătul de jos al scării se apropie de helicopterul unu, dar se ivi un incident neprevăzut: rotoarele stîrneau un asemenea curent încît scara — deşi din împletitură metalică subţire — zbura ca o frunză bătută de vînt.

— N-o să reuşim! zise vocea cu năduf. Motorul face un vînt prea puternic: nici de-aş cîntări 300 de pfunzi, tot n-aş putea să cobor pe scara asta.

— Să încercăm să dăm drumul la motoarele cu reacție! propuse Muşat.

— Ar fi o nebunie! Nici cei mai experimentați piloți n-ar putea să lase două aparate să zboare în paralel, la viteze hipersonice. N-avem încotro: trebuie să aterizăm.

— Uf! exclamă Muşat — zău dacă mă pricep la asta. Uscatul e departe?

In permanent contact, cele două helicoptere, redevenite avioane cu reacție, se îndreptară spre uscat.

— E riscant, spuse vocea de pe „doi", pe aici mişună multe avioane, dar n-avem încotro.

Instruit în tot timpul drumului pînă la uscat, Muşat, după ce „converti" din nou avionul în helicopter, izbuti să execute aterizarea binişor.

După cinci minute, pe uşă pătrunse Bill, americanul blond, cu mustața pe oală, cel care-l îmbrățişase pe Muşat la plecarea din vilă.

— V-ați instalat bine? se strădui el să întrebe pe tonul amabil al unei gazde. Trifan, nu te jenează cumva nodurile? Te-au legat prost, cu sîrmă şi fişii de stofă, şi curele; am uitat să le spun că în lădița din fund se găsea frînghie berechet.

Nu era însă timp de pierdut cu asemenea amabilități.

— La ora asta ar fi trebuit să fim la laborator. Să vezi că în cîteva minute ne cheamă „comitetul revoluționar".

Muşat vorbise încet, temîndu-se de urechea lui Cristea.

— Ne cheamă „comitetul", adică Rockepont sau Allens, şeful rețelei sale, spuse Bill. Ascultă-mă, Muşat, trebuie să trecem granița! Doar aşa o să scăpăm şi de Rockepont şi de Wessemer.

— Nu au oamenii lor şi peste hotare?

— Sigur că au! Dar acolo e o mişcare de masă uriaşă împotriva lor. Aici, n-avem unde merge, regiunea e împînzită de ei, pînă să ajungem la Blacktown, ne-au şi înhățat!

— De unde să ştiu că nu eşti agentul lui Wessemer?

Intrebarea răsunase din senin. Bill nu se supără.

— Te-am avertizat că Trifan-Cristea e omul lui Rockepont, iar la plecare, cînd te-am îmbrățişat, ți-am strecurat revolverul în buzunar. Cînd helicopterul era în primejd...

— Toate astea le puteai face şi în interesul acelui Orsini de care mi-ai povestit.

Ochii lui Bill sclipiră:

— Ai dreptate. N-am cum să te conving. E un risc. Uite, dacă vrei, leagă-mă.

Vorbeau scurt, iute, îndurerați, simțind că în acest timp helicopterul stă pe loc.

— Care ți-e planul? întrebă Muşat.

— Cînd Rockepont cheamă, Trifan să-i spună că n-a putut ajunge la laborator din cauză că drumul e plin de avioanele serviciului secret... Să-i spună că ne-am înțepenit deasupra mării și că...

— Alo, alo, unu ! strigă o voce imperioasă. Ce-i cu tine ? De ce n-ai sosit încă la laborator ?

Bill sări îndărăt, scoțînd un revolver și lipindu-și buzele de urechea lui Cristea-Trifan, Mușat apucase cu o mînă botul cîinelui, împiedicîndu-l să latre.

— Mișună pe aici de avioane, calea ne e tăiată.

— Mă mir, n-am aflat nimic, spuse Rockepont.

— Tovarășe, mirarea mea e și mai mare ! strigă Cristea, care simțea cum Bill, de încordare, e gata-gata să apese pe trăgaci. Doar voi, tovarăși, sînteți chiar în uzină : cum de nu le-ați văzut ? Nu vorbiți din Blacktown ? Doar se văd !

Rockepont care susținea că faimosul „comitet" se află în Blacktown, dar care vorbea de fapt din Otlonto, rămase perplex : auzise avioane sau... ? Specialistul îi șopti ce să răspundă, și Rockepont glăsui :

— Am fost într-o ședință, tovarășe, și poate nu le-am auzit.

— Situația e gravă ! strigă Trifan. Nu putem să ne apropiem de uzină nici pe calea aerului, nici pe jos. Ne-am refugiat intr-un colțișor, unde nu ne caută încă. Așteptăm aici ajutorul vostru, stăm pe loc.

— Bine, vom face tot ce e omenește posibil ca să vă salvăm, spuse Rockepont. Dar țineți seama, tovarăși, că mijloacele noastre sînt acelea de revoluționari modești.

— Înțeleg, zise Cristea. Tocmai de aceea tovarășul Mușat și cu mine ne-am gîndit să trimitem helicopterul doi peste graniță. În felul acesta, o să atragă asupra lui avioanele vrăjmașe ; se va afla că Mușat a fugit, și atunci n-o să ne mai caute. Luați deci contact cu oamenii noștri de la graniță, să nu-l doboare pe doi ! În timpul acesta, noi sosim pe furiș la laborator.

Rockepont tăcu.

— Dacă mai vorbești atît de rar și speriat, trag ! îl amenință Bill pe Trifan. Fii atent la ce-ți șoptesc, vorbește mai curgător, c-o să-ți dau un premiu frumos : viața. Altfel, sau te împușc acum, sau mai tîrziu.

Rockepont tăcuse, se vede că îl frămînta ceva, se sfătuia cu agentul său.

— Dar, dragi tovarăși, spuse el, nu ar fi mai simplu ca în loc să trimiteți helicopterul doi peste graniță, s-o treceți voi înșivă cu helicopterul unu ? Deasupra mării e mai ușor.

Cum tocmai asta aveau de gînd să facă, Bill nu găsi destul de iute răspunsul ; Cristea tăcea.

— Iertați-mă că mă amestec, glăsui Mușat, dar cred că aveți dreptate ! În loc să trimitem pilotul helicopterului doi să-și riște viața la graniță, pentru noi, mai bine ne-o riscăm noi de-a dreptul ! Poate scăpăm ! De mult mă căznesc să-l conving pe domnul Cristea, iar el îmi spune mereu, nu știu de ce, să mergem la laborator.

Protestul lui Mușat înlătură — cel puțin pentru moment — temerile lui Rockie.

— Nu, nu ! spuse el, nu vreau să aveți nici un risc. Nu-i vorba doar de viața dumneavoastră ; ce ne facem cu invenția ? După ce

ați fost la laborator, merită să vă riscați și viața într-o trecere de graniță; acum însă, ne e prețioasă nu numai viața dumneavoastră. Vrem să vă ajutăm să ajungeți în Romînia. In calitate de comitet revoluționar, noi urmărim propășirea țărilor din spatele cortinei de fier...

Rockepont se opri brusc, tras de mînecă: Allens, agentul său, îl făcea atent că are „confuzii ideologice" și se exprimă greșit.

— Pilotul de pe doi, interveni și Allens în discuție, este, oricine ar fi el, un revoluționar devotat, gata de jertfă. Gata, tovarășe unu, disciplina înainte de toate: stați pe loc și vă vom trimite ajutoare. „Doi" să pornească în cinci minute peste graniță, vom vorbi cu tovarășii noștri infiltrați acolo să-l lase să treacă.

Rockepont însă mai avea șovăieli.

— Alo, alo, interveni el, dacă doi trece granița, într-o oră-două se va afla că n-a fost domnul Mușat în avion, și serviciul secret va începe să-l caute. Nu ar fi mai sigur și mai spectaculos ca doi să se lase doborît în mare? Pînă să-l pescuiască, să se afle cine a fost, va trece mult mai mult timp. Domnul Mușat va avea deci tot timpul necesar pentru a preda compatrioților săi secretul, fără să fie stingherit, și va avea timp să se pună la adăpost cu familia.

Propunerea lui Rockepont răsturna din nou planul de evadare. Tăceau cu toții în cabină, ca și în biroul din Otlonto; nu se auzea decît mîriitul ușor al lui Tex.

Bill se gîndi că un refuz ar fi fost suspect și îi șopti lui Cristea răspunsul.

— De acord, zise acesta. Semnalați la graniță, să fie doborît doi!

— Domnilor! interveni Mușat. Ca necomunist, dați-mi voie să-mi exprim surprinderea. E oare demn de niște revoluționari să-și trimită tovarășul la moarte numai în scopuri de camuflaj?

Văzînd că nu s-a exprimat o împotrivire categorică, Rockepont se mai liniști.

— S-a făcut, conchise el. Dumneata, tovarășe unu, stai pe loc, preferabil deasupra mării, semnalizîndu-ți mereu poziția: am și trimis în ajutor cîteva avioane care să te escorteze. Iar doi să fugă în direcția mării: vom vorbi cu tovarășii noștri să dea indicații false avioanelor de patrulare, astfel încît omul să scape cu viață. Să nu-l sacrificăm inutil!

— Bine! zise Trifan-Cristea. Din această clipă, întrerupem legătura!

Bill și cu Mușat oftară ușurați; Marieta însă, așezată pe locul din fund, nu auzise bine, nici nu știa prin ce primejdie trecuse.

— Ce facem cu el? întrebă Mușat arătînd spre Cristea.

— Luați-mă cu voi! ceru acesta. Dacă mă prinde Rockepont, mă omoară!

— Să-l aruncăm în mare, spuse Bill. În felul ăsta garantat că scapă de Rockepont.

— Nu se poate, zise Mușat. S-a purtat bine, i-am promis viața...

— Atunci îl lăsăm legat la 2.000—3.000 metri înălțime. Helicopterul merge singur. Cînd vin oamenii lui Rockepont o să-l găsească. Noi nu ne pătăm mîinile, iar Rockepont poate o să mai aibă nevoie de el. Să-l lăsăm aici.

Muşat nu înţelegea:

— Cum adică „aici“? În helicopterul doi, nu?

— Te înşeli, zise Bill. Cu helicopterul doi o să fugim noi. Nu uita că lui „doi“ i-am reînnoit carburantul. Asta de aici însă nu mai zboară decît un sfert, maximum jumătate de oră! Cu cel de deasupra putem ajunge dincolo de Guanda, în noua Republică Nica-Rosta, unde există un regim progresist. Hai, iute! cîteva minute pot să ne coste viaţa!

Se mutară iute în helicopterul doi. În „unu“ rămaseră doar Cristea, legat, cum fusese pînă atunci, şi Bill. Acesta puse motorul în funcţiune. Helicopterul se înălţa în diagonală, cu o încetineală extremă: cînd era la vreo 3 metri înălţime, uşiţa i se deschise şi Bill sări precaut pe nisipul plăjii. Muşat voia să-i fugă în ajutor, dar americanul se ridică imediat şi veni surîzător spre helicopterul rămas pe pămînt.

— L-am potrivit bine, cred — spuse el. La 2.000—3.000 de metri deasupra mării va înceta să înainteze: rotoarele or să-l menţină plutind în văzduh, pe loc.

Bill făcu un semn ironic spre helicopterul care se îndepărta încetişor. Mai putea fi văzut Cristea, zbătîndu-se furios în legături, cu ochii scoşi din orbite, cu gura astupată de căluş.

— Călătorie sprîncenată! mai spuse Bill şi sări sprinten în helicopter. Zîmbi încurajator către familia Muşat: inginerul, Marieta şi fetiţa îi răspunseră cu surîsuri, dar Puiu şedea îmbufnat într-un colţ.

— Hai, Puiule, nu-ţi mai fie frică! Gata, a trecut primejdia!

Puiu se burzului.

— Nu mi-a fost frică!

— Atunci de ce plîngi?

— Nu vezi? Eu sînt mai sprinten ca tine şi tata nu m-a lăsat să săr şi eu din helicopter, cum ai sărit tu.

— Lasă, frate, nu te necăji. Uite, cînd ajungem unde trebuie, scot o scară prin burta avionului şi te las pe tine să cobori singur pînă la pămînt. Ai cuvîntul meu!

Puiu îl cîntări din ochi, să vadă dacă poate avea încredere în el. Nu cumva e şi ăsta un imperialist ca şi fostul nene? Pînă la urmă, comparaţia fu probabil în favoarea lui Bill, căci Puiu încetă să mai plîngă.

Trecuseră cinci minute. Rotoarele helicopterului doi se înţepeniră şi, după un ţiuit al motoarelor cu reacţie, nava decolă şi se smuci înainte, spre Republica Nica-Rosta.

După cîteva clipe, celălalt helicopter, care se îndepărta deasupra mării, nu se mai văzu decît ca un punct, apoi dispăru.

89

— Stai! zise Rockepont. Să nu-i ascultăm orbeşte. Nu ştiu de ce, presimt ceva. Verifică mai întîi dacă într-adevăr uzina din Blacktown este încercuită de avioanele serviciului secret.

După două minute, Allens raportă:

— Este! În aer, pe pămînt, peste tot.

— Au spus deci adevărul, mormăi Rockepont. Totuşi, n-am încredere. Nu trebuia să-l lăsăm pe Trifan singur cu Muşat. Sînt romîni amîndoi, poate Trifan trădează.

— Imposibil, zise Allens. Trifan ăsta e socotit în Romînia criminal de război, n-are interes să se întoarcă. Frate-său a fost expropriat de o moşie imensă, pe care spera s-o moştenească. Urăşte Romînia mai mult decît ar putea s-o facă un străin. În helicopter nu mai putea pune încă pe cineva: încăpea greu, dar mai ales ar fi putut trezi bănuiala lui Muşat. Tot jocul nostru a fost să-i cîştigăm încrederea.

Rockepont rămăsese cu ochii în gol.

— Mie totuşi nu-mi miroase a bine povestea cu helicopterul acela care trece peste graniţă. Cel care rămîne, mă rog, e în mîinile noastre, putem oricînd să controlăm cine e în el. Dar ce ne facem dacă în helicopterul doi s-a strecurat, cine ştie cum, Muşat?

Se mai gîndi o clipă şi spuse:

— E simplu. Să avertizăm Aviaţia. Să cerem prinderea helicopterului. Ce pierdem? O să cadă un pilot de-al nostru. Ei şi ce? Avem destui. În schimb, cîştigăm siguranţa că Muşat nu ne va scăpa.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, Rockepont formase un număr la telefonul său care avea fir direct cu guvernul.

— Rockepont, zise el tărăgănat. Domnule ministru, un convertibil cu reacţie încearcă să iasă din apele noastre teritoriale în direcţia...

— Domnule Rockepont, îl întrerupse ministrul, ştiu că asta mă va costa postul meu în guvern, dar nu mai pot! După doborîrea bombardierelor serviciului secret a izbucnit un scandal pe scară naţională! Nimeni nu crede că ruşii au avut vreun amestec în afacerea asta! Copiii mei au la şcoală o atmosferă imposibilă; sînt dezonorat, s-au pierdut vieţi omeneşti, toată lumea ştie că dumneata...

— Uiţi cu cine vorbeşti..., îl întrerupse Rockepont cu o voce metalică.

— Vorbesc cu cel mai puternic om din Torida, cu stăpînul ei! spuse exasperat ministrul. M-ai cumpărat întotdeauna la preţuri bune şi-ţi sînt recunoscător. Dar acum, înţelege-mă, nu mai pot: piloţii nici nu m-ar asculta, nu vor să-şi piardă viaţa pentru...

Rockepont schimbă tonul:

— Bine, dragă, dar nu-ţi cer cine ştie ce luptă aeriană. Simpla interceptare a unui spion; lucrul îţi va aduce faimă, te asigur!

Ministrul vorbi rece, în termeni oficiali.

— Am ordin de la preşedinte să nu întreprind nimic fără acordul deplin al serviciului secret, reprezentat de generalul Bigellow. Imperativele luptei contra comunismului cer din partea noastră o unitate deplină, fără de care...

— Bine, lasă că mă răfuiesc eu mîine şi cu ramolitul vostru de preşedinte! şi Rockepont trînti receptorul.

Allens bănuia răspunsul şi spuse:

— Să încercăm cu aviaţia marinei!

— Fleacuri! S-a îngroşat gluma, de cînd cu scandalul nu mai vor să mişte un deget pînă nu ştie serviciul secret. Peste un an-doi o să mă terorizeze şi pe mine serviciul secret, te pomeneşti!

Rămase o clipă pe gînduri. Pe urmă luă microfonul în mînă:

— Alo, unu? E totul în regulă?

Nici un răspuns. Nu se mai auzeau nici măcar motoarele helicopterului.

— Răspunde, tovarăşe unu!

Allens consultă nişte becuri pe instalaţia radiofonică şi spuse:

— Postul de radio unu este distrus.

— Am înţeles, zise Rockepont şi îşi încleştă un pumn pe birou. Se uită la ceas şi spuse:

— N-avem încotro. Să luăm contact cu serviciul secret. Caută-mi-l iute pe şeful serviciului Balcani. Dar iute.

După trei minute, Allens se întoarse palid.

— Un spion bulgar l-a ucis acum un sfert de oră şi a dispărut.

— Bulgar, pe dracu! mormăi Rockepont. L-au lichidat Bigellow şi Orsini. Aflaseră că e omul nostru. Dragă Allens, trebuie să se termine odată cu luptele astea intestine. Ne mîncăm unii pe alţii.

Şi, ca o continuare a gîndului său pios, îl chemă la telefon pe Bigellow.

90

— Ce mai face doamna Bigellow? întrebă el amabil şi, fără să aştepte răspunsul, urmă: Ascultă, dragul meu, ştiu unde se află Muşat. Îţi dau încă unu la sută, dar mi-l prinzi, înţelegi? îl prinzi pentru mine.

Bigellow se prefăcu a nu crede — şi nici nu credea.

— M-ai dus şi altă dată pe piste greşite.

— Eu? ripostă dur Rockepont. Poate oamenii mei. Eu sînt destul de bogat ca să-mi pot permite luxul de a spune adevărul, cel puţin în relaţiile cu oameni ca tine. Prinde avionul şi ai trei la sută, pe urmă vedem noi.

Convins, Bigellow se tocmi două minute. Acceptă cu trei la sută. Îi ceru lui Rockepont semnalmentele şi poziţia avionului.

— Şi încă ceva, adăugă la urmă Rockepont. Dacă au greutăţi, dacă avionul nu se lasă capturat sau trage, că are şi arme de bord, să-l doboare! Mă auzi? Să tragă din plin! Cred că nici Orsini nu s-ar supăra. A început să mă plictisească afacerea asta. Să tragă din plin!

— Am înţeles, răspunse Bigellow. Să tragă din plin!

Mușat privea cerul albastru, fără un nor.

— Avem ghinion, spuse el. Pot să ne repereze mai ușor. Era vreme neguroasă și deodată s-a luminat. Pe meleagurile astea pînă și natura a fost cumpărată de Rockepont.

Se uită din nou la marea plumburie, la cerul albastru... — hotărît, inactivitatea îl plictisea.

— Dă-mi și mie să conduc. Acuma știu.

Bill îi cedă locul, zîmbind.

— Am uitat să te felicit. Ai învățat nemaipomenit de iute. Cînd, între planurile de evadare, mi-ai pomenit de helicopter, te-am sfătuit să renunți: mi se părea imposibil să conduci așa, dintr-o dată, un avion cu reacție și helicopter totodată.

— Doar îmi explicaseși cum funcționează.

Mușat deschise gura, să mai adauge ceva, se răzgîndi, dar pînă la urmă spuse:

— N-aș fi riscat viața alor mei, în halul ăsta, de-aș fi știut că e chiar atît de greu. Eu... eu... mă rog, mă vezi acum trecut de prima tinerețe, familist, dar să știi că am fost pilot de avion. E drept, puțin, după două săptămîni am fost rănit și, după ce-am stat în spital o lună, m-au trecut la infanterie. Credeam că am să pot conduce. Cînd l-am văzut însă pe Trifan ce mișcări complicate are de executat, m-am cam speriat. Îl copleșeam cu întrebări. De-aș fi știut ce mă așteaptă...

— Vezi, vezi? îl amenință Bill cu degetul. De ce nu mi-ai spus că ai fost pilot?

Mușat se strîmbă, stingherit:

— O singură dată am apucat să stăm de vorbă, zece minute cu totul.

— Ți-era frică. Credeai că sînt agent.

— Mi-era. Ai o față rotundă, blajină, dar cicatricea asta...

Obrazul lui Bill era străbătut de o cicatrice pe care o acoperea în parte mustața.

— Am căpătat-o în Coreea, zise Bill. Eram pilot de bombardier, scăpasem de șomaj, eram strașnic plătit și nu-mi păsa de nimic. Aruncam bombe peste oameni. Poate să-ți pară ciudat, dar cicatricea asta, făcută de un glonte razant, mi-e dragă. Am căzut cu parașuta, și cînd m-au văzut însîngerat m-au îngrijit. Aveau o ură rece, simțeam că fiecăruia dintre cei ce mă îngrijesc i-am omorît cîte o ființă dragă, și totuși mă îngrijeau. Ne-am dus să le vedem ruinele. Ne-au dat de citit. Unii dintre noi abia s-au înrăit. Eu însă am devenit comunist.

— Și cum de-ai ajuns în slujba lui Rockepont?

— La întoarcerea în S.U.A., nimeni nu voia să mă primească în slujbă. Ziceau că-s trădător. Am mai găsit de lucru, dar F.B.I.-ul a avut grijă să le dea întreprinderilor respective un avertisment. Eram deseori arestat. Atunci tovarășii m-au ajutat să fug în Torida. Cu

acte false, m-am angajat la Rockepont ca mecanic al helicopterelor. Cea mai bună recomandare îmi fusese cicatricea asta suspectă. Cînd am aflat despre ce este vorba, am vrut să plec din serviciu, dar tovarăşii din Blacktown m-au rugat să rămîn. Le dădeam informaţii de folos.

— Aşadar, zise Muşat gînditor, există acea forţă! Cristea inventase legenda despre „revoluţionari", dar mişcarea exista realmente şi l-a dat peste cap.

— Ia spune, întrebă Bill rîzînd, ce mutră a făcut el cînd l-am mieunat în microfon? Ce zicea? Ne-am ales bine semnalul atacului, ai? Cred că era buimăcit.

— N-am ştiut că e ăsta semnalul, răspunse Muşat. Cînd m-ai îmbrăţişat la plecare şi mi-ai strecurat revolverul în buzunar, ai mieunat puţin, dar nu mi-am închipuit că ăsta va fi semnalul. Abia după un timp, tot auzindu-te cum miauni, mi-am dat seama că a venit momentul să-l pocnesc şi...

— Mi-e frig! scînci dintr-o dată Puiu.

Se auzi vocea Marietei:

— E cald, drăguţule, ţi se pare...

— E obosit, strigă Muşat peste umăr. Pune-i hăinuţa!

— De unde să ştiu că o să-i fie frig? I-am rupt-o fîşil, să leg mîinile ticălosului ăla.

În aceeaşi clipă, avionul făcu un salt. Bill sări de la locul lui şi apucă maneta cu amîndouă mîinile.

— Ce s-a întîmplat?

— Vreau să mă întorc, zise Muşat palid. Ce ghinion! Singura mostră de pînză vie pe care o lăsasem acasă era tocmai hăinuţa asta. Acum, dacă a rupt-o, o să înceapă să crească. Intr-o săptămînă, dacă taie mereu fîşiile nou formate, o să aibă milioane de metri! Ca boabele de grîu pe tabla şah din poveste. Degeaba atîtea chinuri...! Lasă-mă să-ntorc!

— Moarte sigură şi fără rost! spuse Bill, ţinînd maneta ferm. La ora asta cred că l-au şi găsit. În zece-cincisprezece minute, pînza n-a putut creşte atît încît să se observe. O să arunce în mare fîşiile, şi gata! Peste cîteva zeci de ani, o să crească un munte ciudat în mijlocul mării.

— Şi dacă nu le aruncă, tot nu poate să le facă analiza. Cel mult să-şi facă o colonie de pînză. Ce să fac, Grig, de unde să ghicesc, nu mi-ai spus un cuvînt! Cum de n-ai observat?

— Crezi că de asta îmi ardea, să văd cu care hăinuţă l-ai legat?

— Eşti sigur că i-ai distrus aparatul de radio? întrebă Marieta mai mult ca să schimbe vorba.

— Distrus, zise Bill. I-am luat şi muniţiile, sînt aci pe bord.

Se vedea că obsesia nu-l părăsise pe Muşat.

— Lasă, îl consolă Bill, să scăpăm cu viaţă, asta-i principalul. Ce te faci dacă Rockepont, văzînd că helicopterul unu nu răspunde prin radio, dă ordin să fie urmărit helicopterul doi? Sau poate că era

hotărît de la început să facă asta! Poate că, asigurîndu-te că „doi" nu va fi doborît, el şi dăduse ordin. Mai ţii minte? Zicea că aşa e mai avantajos.

— Nu-mi mai pasă de nimic! spuse Muşat deznădăjduit. Nu mi-e frică de moarte... Fie ce-o fi!

— Să te vedem! zise Bill învîrtind demonstrativ mitraliera de bord, ca pentru a face faţă unui atac.

O clipă mai apoi evenimentele aveau să confirme că presupunerile lui Bill au fost exacte.

92

După ce terminase convorbirea cu Rockepont, generalul Bigellow nu chemă imediat ministrul Aviaţiei. Rămase cîteva clipe pe gînduri: „Dacă totuşi, prin cine ştie ce împrejurare, Orsini şi nu Rockepont îl prinde pe romîn? Să fiu prudent. Acum e ocazia să cîştig, orice s-ar întîmpla".

Îl chemă pe Orsini. Acesta plecase acasă, să mănînce, şi trecu un minut pînă obţinu legătura.

— Alo, Orsini? întrebă el. Am noutăţi senzaţionale. Rockepont nu mai poate fără mine; sau poate vrea să mă păcălească. Mi-a spus unde trebuie să fie romînul!

Orsini ascultă amănuntele şi, pierzîndu-şi calmul dulceag şi zîmbitor, explodă:

— Înseamnă că spune adevărul! E la ananghie! Imediat dă ordin să fie capturat avionul care vrea să treacă graniţa. Dacă nu se predă, sau există vreo greutate, trageţi din plin! Mai bine trageţi decît să ne scape. Trageţi, trageţi!

93

Bigellow închise, frecîndu-şi mîinile: „Oricare dintre părţi învinge, eu sînt în cîştig".

Telefonă iute ministrului Aviaţiei, şi apoi celui al Marinei.

— E simplu, zise cel al Aviaţiei. E ca şi doborît.

— Chiar dacă iese din apele noastre, tot îl capturăm! glăsui amiralul.

94

Un minut mai apoi, de pe aeroporturile din sud şi de pe portavioane, o puzderie de vînători cu reacţie ţîşniră spre cer.

Ca nişte imense urechi, ţesăturile de metal ale radarurilor se roteau încet, în căutare.

Toți, Rockepont, Orsini și Bigellow, Aviația și Marina, se uniseră să prindă cei cîțiva pasageri ai helicopterului doi, iar la nevoie — să-i doboare.

95

— Ai auzit? spuse un căpitan. Un spion bulgar a ucis un om de-al nostru, de la serviciul secret pentru Balcani. Iar ciocnirea aceea aeriană au provocat-o rușii. Noi, peste două minute, pornim în urmărirea unui spion romîn. Trebuie să-l capturăm.

Tocmai atunci sună alarma.

— Cîinii! exclamă locotenentul Smiles. Era un tînăr negricios și uscățiv, iar mărul lui Adam, puternic ieșit înainte, îi tremura de furie. Gura i se strîmbase. Ce vor? Să-l capturăm? Și p-ormă să facem un proces și să-i dăm trei luni închisoare, ai? Nici o capturare! Trag din plin în el! Cu racheta! Voi spune că s-a împotrivit. Sper să am norocul să dau peste el.

Ultimele cuvinte le rostise fugind spre avionul supersonic.

96

— Alo, doi? Predă-te! răsună vocea lui Rockepont. Destul ne-am jucat pînă acum. V-ați schimbat și unda care vă indică poziția, ați schimbat-o ca să scăpați de noi! V-am reperat însă. Vă cunoaștem exact poziția. În două minute veți fi încercuiți de avioane. Întoarceți-vă iute, e pericol mare! Poate să vă doboare cineva din greșeală!

Mușat, furios, dădu să răspundă, dar Bill întoarse butonul:

— Lasă! zise el. N-avem timp de asta. Probabil că l-au găsit pe Cristea stînd legat, cu rotoarele helicopterului rotindu-se pe deasupra, la 3000 de metri înălțime; le-a spus totul. Știi să tragi cu mitraliera? Lasă-mă pe mine în loc.

Mușat și cu Bill își schimbară iute locurile. Manetele de comandă erau acum în mîna experimentatului pilot. Americanul făcu avionul să coboare iute; zburau razant pe oglinda plumburie a mării. În zbor razant, convertibilul era mai greu de dibuit.

— Acum e acum! repeta mereu Bill.

— Mi-e frig, scînci iarăși Puiu.

— Dă-i haina mea, spuse Mușat.

Și, după ce-și scoase haina, simți cum îl ia un tremur.

„Nu mi-e frică, își spunea el. Dar e păcat. Am văzut cerul și era fără gratii. Am văzut oceanul și era fără margini. Am trăit libertatea timp de zece minute. Nu-i nimic: o să murim ca niște oameni liberi. Numai de pînza aceea îmi pare rău. Principiul era interesant. Aș fi putut, din oseină sintetică, să fac un pod la marginea oceanului.

Ar fi crescut de la sine, ca și coralii, ingurgitînd apa mării, și, un secol după moartea mea, Atlanticul ar fi avut un pod pe deasupra."

— Dar nu-i nimic! spuse el cu glas tare. Invenția plutea în aer. Sîntem într-un secol cînd aceeași invenție apare în mai multe locuri. Pînza vie! O vor descoperi alții!

Bill, auzindu-l cum țipă, îl privi mirat. Apoi îi arătă la orizont niște puncte care se măreau vertiginos.

97

Din sutele de oameni care se înălțaseră în aer, majoritatea erau indiferenți, o mică parte erau îngrijorați ca nu cumva spionul să aibă la bordul convertibilului cine știe ce armă cumplită, iar numai cîteva zeci erau obsedați de ideea că trebuie să ucidă cu orice preț.

Între aceste cîteva zeci, locotenentul Smiles era cel mai înverșunat, și tocmai el văzu primul convertibilul. Zbura jos, razant. Rotoarele îi erau înțepenite, în chip de aripi, iar motoarele cu reacție îi imprimau o mare viteză.

Smiles îi ieșise în întîmpinare. Convertibilul se răsuci brusc; probabil că pilotul îl zărise.

— Al meu ești! spuse locotenentul.

Datoria lui ar fi fost să anunțe prin radio că a descoperit avionul inamic. Dar avea o superioritate zdrobitoare de foc și viteză și voia să nu-și împartă cu nimeni sigura victorie. In plus, în stînga și în dreapta lui vedea avioanele camarazilor: era sigur că în cîteva secunde vor zări și ei convertibilul.

Se repezi, deci, nu direct în coada avionului, ci deasupra, astfel încît convertibilul să fie prins între el și mare.

In clipa aceea auzi în cască vocea comandantului:

— Smiles, nu trage decît în caz de nevoie! E preferabil să-l capturăm.

— El trage! răspunse Smiles. Nu m-a nimerit, dar trebuie să mă apăr.

Își mai ridică puțin avionul, apoi, calculînd viteza lui și a inamicului, folosind și reglorul electronic, repezi în jos ciocul subțire ca un ac al avionului său. Apăsă pe pedală și racheta porni.

Convertibilul fu atins din plin și explodă. Smiles fusese imprudent: trăsese prea de aproape, și explozia îl volatiliză și pe el.

Cînd ceilalți aviatori se apropiară, din cele două avioane nu mai rămăsese nici urmă. Explozia le pulverizase.

98

— S-a făcut! îi telefonă Bigellow lui Rockepont.

— S-a făcut! îi comunică el și lui Orsini.

Apoi generalul oftă și rămase pe gînduri:

— Nostril, Bishop, șeful serviciului meu, tînărul acela Smiles... — păcat de atîția oameni. Și copiii aceia doi, ce vină aveau ei? La urma urmii, îmi pare rău și de romîn. Un cap interesant. Ce invenție! Cu Rockepont ăsta nu mai poți să trăiești! Parcă s-ar fi ruinat dacă lăsa să apară invenția asta? Dar poate e mai bine așa...

99

Punctele pe care Bill i le arătase mărindu-se vertiginos în zare se vădeau acum a fi niște insule.

— Știi ce înseamnă asta? îl întrebă el pe Mușat.

— Inseamnă..., spuse Mușat cu gîtlejul uscat..., înseamnă..:, dar n-avu curaj să vorbească pînă la capăt.

— Inseamnă că am scăpat! răcni Bill. Sîntem în Guanda, iar intr-o jumătate de oră vom fi în Republica Nica-Rosta.

— Nici nu-mi vine să cred, spuse Mușat. Nu știu cum de-au lăsat să le scăpăm din mînă.

— Trebuie să fim atenți, spuse Bill. Nu e imposibil să încerce să ne prindă și aici, deși de greul primejdiei am trecut. Ia să vedem!

Timp de zece minute, Bill și Mușat răsuciră în fel și chip butonul aparatului de recepție.

Pînă la urmă, truda le fu răsplătită.

— Atenție! răsuna vocea unui crainic. Aflăm de la serviciul siguranței libere și de la Ministerul Aviației că spionul care l-a ucis pe șeful serviciului Balcani a fost descoperit. Nu era bulgar, ci romîn. Il chema Grigore Mușat și se dădea drept inginer. Abuzînd de încrederea unei societăți filantropice, Mușat a încercat să fure secrete militare importante și să fugă cu un avion. Tocmai ieșea în zbor razant din apele noastre cînd tînărul locotenent Richard B. Smiles, intr-o luptă inegală, l-a doborît în largul mării și a căzut eroic la datorie. Atit avionul lui cit și cel al dușmanului s-au volatilizat. Se vor organiza funerarii naționale. Folosiți pilulele „Hercules". Ele fortifică trupul și oțelesc caracterul.

Bill închise și il privi pe Mușat cu înțeles:

— Era Trifan.

100

Stăteau în picioare pe marginea plajei pustii și priveau helicopterul care cobora încet, gata să se afunde în mare.

Bill era ud: după ce depusese la țărm familia Mușat, decolase iar, aducînd nava deasupra apei. Se dăduse jos pe scara helicopterului și sărise în apă, inotînd pînă la țărm.

— Imi pare rău de el, spuse Marieta Mușat. Frumos avion. Ne-a slujit cu credință.

Scufundîndu-se puţin în apă, convertibilul rămase cu rotoarele în mişcare, aşteptînd parcă momentul cînd se va termina benzina. Stîrniţi de puternica mişcare a rotoarelor, stropi de apă zburau pînă departe, ca nişte artificii :

— În felul acesta, spuse Bill, dispare ultima probă a identităţii noastre. Eu o iau pe Roxana şi stabilesc legătura cu tovarăşii, iar tu, cu Marieta şi Puiu, încearcă să stabileşti legătura cu consulatul romîn. Mergem separat, e mai prudent aşa, şi ne întîlnim în capitală, pe trotuarul numerelor cu soţ al străzii Haciendas. Chiar dacă Rockepont mai are bănuieli, o să-i vie greu să ne dea de urmă dacă mergem separat. Să fii însă atent : aici abia de curînd a învins revoluţia : situaţia e instabilă, mai avem primejdii de trecut.

— Vom trăi ! spuse Muşat sorbind briza mării. Sînt însă curios ce va crede Rockepont văzînd că Trifan a dispărut cu helicopter cu tot!

— Va crede că a fugit de frică.

— Şi cînd colo, el, pînă în ultima clipă, a vrut să ne prindă !

— Nu, nu, zise Bill, eu îl cunosc bine : a jucat un rol şi frica. Mi-e lesne să-mi închipui ce s-a întîmplat. Fugind, l-am lăsat pe Trifan legat pe bordul helicopterului, care, după un timp, a rămas nemişcat la mare înălţime, cu radioul distrus. Cristea îşi închipuie furia de care va fi cuprins Rockepont, doar ne spunea că de el se teme mai rău ca de noi. Spaima îi dă puteri noi. Se smuceşte şi mai tare. În timpul acesta, fîşiile din hăinuţa lui Puiu cresc, ceea ce le ajută să relaxeze treptat strînsoarea. Cristea nu-şi dă seama de asta, crede că doar eforturile lui slăbesc legătura. In sfîrşit, îşi dezleagă mîinile. În două minute, a scăpat şi de sîrme. E înnebunit de spaimă : ştie că din clipă în clipă vor sosi „ajutoarele“ trimise de Rockepont helicopterului izolat. Şi, în loc să-l culeagă pe Muşat şi să continue comedia pînă află secretul pînzei vii, agenţii vor da de el, de omul lor, rămas singur. Vor crede că i-a trădat ? Sau că a fost nepriceput ? Nu importă ce vor crede : oricum, Rockepont îl va strivi ca pe o insectă. Poate că Trifan va scăpa totuşi cu viaţă. Dar, am uitat să vă spun, Rockepont îi promisese un milion de dolari pentru secretul pînzei vii. Un milion de dolari toridieni, a milion dollars ! Ochii lui Trifan se aprind. Există o singură soluţie ca să-şi salveze şi viaţa, şi banii : să încerce să-l prindă pe Muşat. Ori îl prinde, ori, măcar, se alege cu fuga : să treacă deci şi el graniţa. Ah, numai de ar funcţiona motoarele cu reacţie ! Le dă drumul ! Bravo ! se şi vede prinzîndu-l pe Muşat, somîndu-l cu mitraliera să oprească avionul. Totuşi lupta unu la unu nu-i surîde. Ar cere întăriri, dar e stricat aparatul de radio. Dacă zboară să ceară ajutor, riscă să piardă şi banii, şi viaţa, mai ales că va ajunge prea tîrziu. Şi Trifan se azvîrle pe urmele noastre, vrînd să ne ucidă şi aducîndu-ne, fără voie, salvarea. Vede avioanele militare. Ale cui or fi ? Aviaţia ? Marina ? Wassemer ? Serviciul secret ? Rockepont ? Oricine-ar fi, nu-i a bine.

Incearcă să fugă, dar... e clar ce urmează. Urmăritorilor nici prin cap nu le trece că e alt avion, un geamăn : toate semnalmentele corespund, vrea să fugă, deci hai pe el ! Şi, după ce l-au transformat în

praf și pulbere, dau ordin de retragere generală, lăsîndu-ne pe noi, neștiuți, să ne continuăm drumul în tihnă, ca niște excursioniști într-o zi de duminică.

— Cred, totuși, că puteau să ne prindă și pe noi, spuse Mușat. Măcar din greșeală, și tot ne-ar fi prins. Impresia mea este că și-au adus aminte prea tîrziu : probabil că o vreme s-au mai tocmit ei între ei, și tocmai astea au fost minutele hotărîtoare.

— Las' că și tu ai avut destule ghinioane! spuse Bill. Un metru mai încolo să fi azvîrlit piatra aceea cu cererea către consulatul romîn... !

Priviră helicopterul ale cărui rotoare, din lipsă de carburant, se opriseră brusc. Nava lua treptat apă și se scufunda.

— Oricum ar fi, zise Marieta, dacă nu dădeau peste Trifan, ei ne-ar fi prins cu siguranță. Și n-ar fi dat peste Trifan dacă el nu se dezlega. Iar Trifan nu s-ar fi dezlegat dacă nu-l legam cu hăinuța lui Puiu, cu pînza aceea, pentru care voiai să te întorci.

— Așa e! spuse Bill cu convingere. Înainte de a interveni în viața omenirii, marea invenție a scăpat viața noastră. Cînd o să scăpați cu bine de toate și o să ajungeți în țara pe care o iubiți atît, să vă aduceți aminte de pînza vie care v-a salvat, și ei să-i mulțumiți, să vă mulțumiți vouă, căci e creația voastră.

Mușat îl prinse de umeri și îl privi adînc în ochi :

— Avem noi cui mulțumi, tovarășe Bill.

— Așa-i, tăticule! întări Puiu. Am fugit de la omul ăla rău cînd l-am găsit pe celălalt om rău ascuns în pod, și, dacă nu era Tex, zău de-l găseam! Lui Tex să-i mulțumim...

Cu ochii umeziți de briza sărată care bătea cu putere, se îmbrățișară și porniră, în direcții diferite, către aceeași țintă.

SFÎRȘIT

Dezlegările jocurilor apărute în numerele 106, 108, 109, 110

SILVICULTURA

1) Caduc — Sapină — C ; 2) Olum — Rarău — Cer ; 3) Dumbrăvi — Stepe ; 4) RN — Răsădi — Arin ; 5) U — Dominanți — Ug ; 6) Pășune — Fagi — I ; 7) Delira — Rurală ; 8) Una — Arbore — Arc ; 9) Deca — Iași — Bubă ; 10) Ocară — Us ; 11) Botanist ; 12) Av — Haltă ; 13) Băcani — N ; 14) I — Puieți.

ANIMALE PREISTORICE

1) Salamandră ; 2) Tilosaur — Ele ; 3) Dinosaur — Oca — M ; 4) Itar — Uriașe — Ce ; 5) Nana — Seg ; 6) ONT — Cîră ; 7) Tora — Avat ; 8) Etos — Late ; 9) Repar — Onix — Tor ; 10) Irun — Elan — Teși ; 11) U.I.S. — Arab — Rarău ; 12) Mu — Acerateriu:n ; 13) Mamut — Balaur ; 14) Fosil — Basm.

CĂLĂTORIE LA POLUL NORD

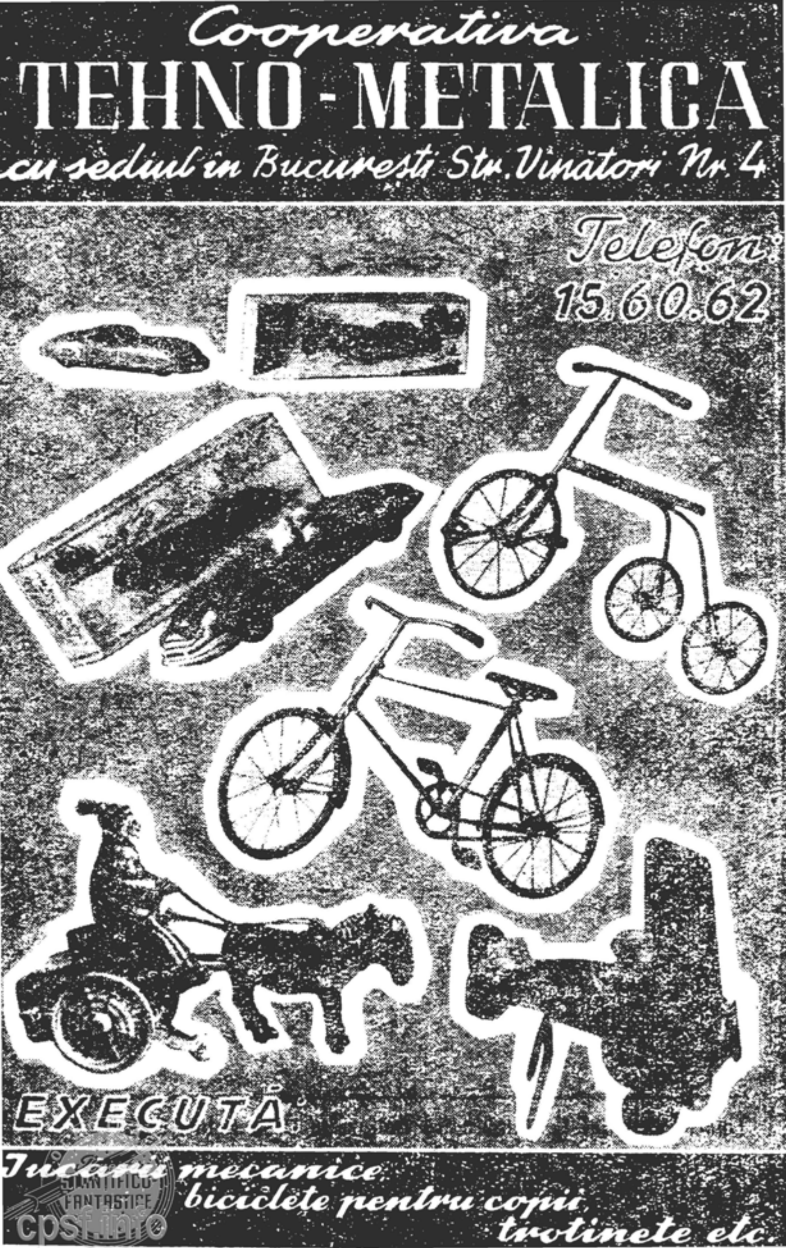
Orizontal :

Sedov — Albă — Kara — Rece—Idd — L — Nansen — Morge — N — Maritim — Ninsă — Apă — Inutil — Pani — Sloi — T — Tacită — Dk — LN — Aer — Nopți — Ia — N — Ag — Arab — TU — RR — N — NY — Stea — I — R — Iaci — Nord — IL.

CASE

1) Sadoveanu — CEC ; 2) Duparc — Asara ; 3) Mihu — Neo — Aini ; 4) Eo — Sta — Vatră ; 5) Z — Hei — Vermont ; 6) Aba — Orindă — Ia ; 7) Nani — Intern — B ; 8) In — Venturiano ; 9) N — Garduri — Tor ; 10) Marmură — Mas ; 11) Săi — Ini — Moloz ; 12) Mutate — Lut — VI ; 13) Trei — Acaret — D.

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
sub com. nr. 90 643

Cooperativa
TEHNO-METALICA
cu sediul în Bucuresti Str. Vinători Nr. 4
Telefon:
15.60.62
EXECUTĂ:
Jucării mecanice
biciclete pentru copii
trotinete etc.

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU